

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

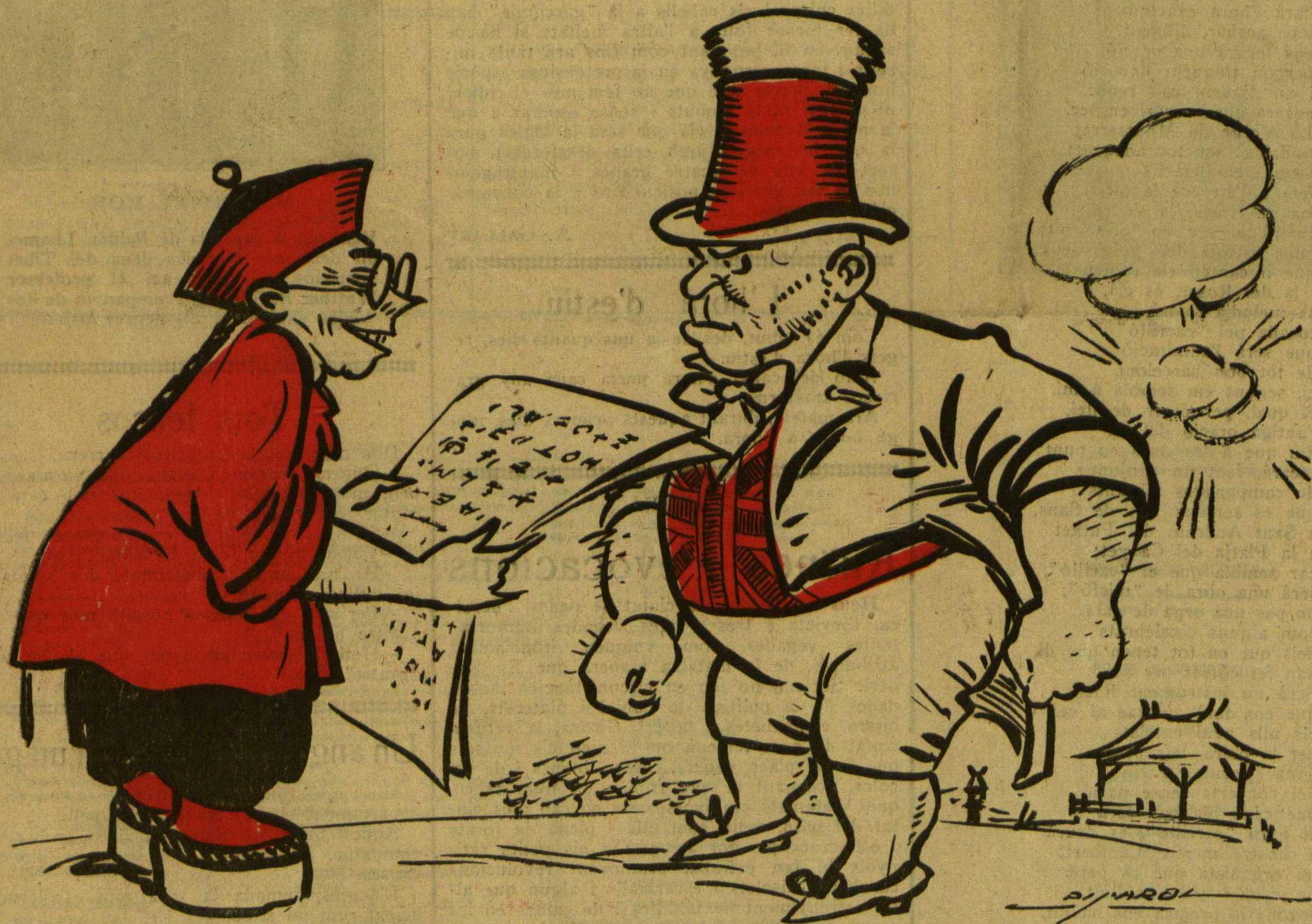
ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ENTRE GROCS I BLANCS

—Vet aquí les condicions que imposito: si vols que no renyim. cadascú a casa seva.

La poma de la discòrdia

La poma de la discòrdia sembla haver caigut, per desgràcia, en mig dels exèrcits sudistes.

Una col·lisió ha tingut lloc entre els dretistes i els extremistes del Kuo-Min-Tang, a Xang-Hai, de la que han resultat cent morts i més de cinccents ferits.

La representació soviètica a Nanquín, a Hankew, a Xang-Hai, a totes les grans ciutats xineses és objecte de vigilància i de tota mena de coaccions.

Als Sindicats obrers se'ls persegueix i els militants revolucionaris són tancats a les presons i afusellats.

Qui ha iniciat aquesta nova política de força, que nosaltres estimem equivocada davant l'enemic, que és almenys prematura, és el general Xiang-Kai-Sheck.

La divisió entre els cantonesos serà fatal per a la causa de la llibertat a la Xina.

Es massacraran entre ells mateixos els sudistes, i mentrestant el patxà de Mukden es fregarà les mans de gust, perquè l'adversari li haurà donat le meitat de la feina feta.

Ja no té que fer res En Chang-So-Lin per a vèncer. Canton, suïcida li dona el triomf amb la seva bogeria.

I no és el més trist que el Nord guanyi el Sur.

El més sensible és que darrera el Nord hi ha Anglaterra.

No ho veu això En Xiang-Kai-Sheck? No se n'adona el Consell del Kuo-Min-Tang

El cigne mantuà

A Itàlia acaben d'erigir un monument a Publi Virgili Maró, l'immortal autor de l'"Eneida".

Virgili! El tendre i dolç Virgili! Tota la meua infància intel·lectual està emplenada per aquest "omnipotens et pater et Deus" de les humanitats.

Em sabia de memòria les Eglogues. Em sabia les Geòrgiques. Recitava el primer i el segon cant de l'"Eneida" com qui resa el Pare-nostre. Tenia exàmetres i llatínades a disposició de totes les veus de la Natura, de tots els anhels de la meua ànima, de totes les emocions del meu cor.

Què volem fer-hi! Em treia la gana així. Era Virgili el sol i l'oxigen de la meua infantesa sense amor.

Em feia la il·lusió que vivia al segle d'August, que perteneixia al cercle de Mecenes, que

m'honorava amb l'amistat d'Horaci, de Propèrci i de Vari.

I això sol feia la meua felicitat. Ja veieu si era estúpid.

Estava sota l'encís virgilià, del que no vaig sortir fins que els meus sentits van eixorir-se, van deixondir-se.

Avui ja no crec en l'amant d'Amarilis i en tots els Coridons antics i moderns de la literatura. Als cignes lírics i decoratius prefereixo els ànecs prosaics que es poden tirar a la cassola.

Virgili era un esteta. Tenia el cabell daurat, quasi roig; la pell molt blanca, fina, una mica freda, amb taques d'aquestes que els castellans anomenen "barros".

El pobre ros albi estava tísic i va morir als quaranta anys deixant sense acabar alguns versos de les seves obres i manant que tirassin l'"Eneida" al foc.

Virgili tenia l'expressió molt difícil i necessitava treballar el verb anys i anys per a forjar-lo. Això sí, quan ha arrodonit un exàmetre el vers és perfecte. Ell mateix compara la seva pacient labor d'artífex a la de la vaca que llepa el seu vedell.

Sens dubte per aquesta premiositat invencible fracassà com advocat i retòric i parlava molt poc en societat i en les converses amb amics.

Tampoc a la cort es trobava gaire a gust, no perquè no li agradés lluir el tipus, sinó per la seva manca de prestança exterior i de condicions per a seduir les dones.

Espiritualment s'ha descrostat molt. Es un pou de filosofia, de lletres, de ciències. Té la sensibilitat més vibrant, més aguda de tot el món antic. Es un malalt de sensibilitat. Més que romà sembla grec i grec de la decadència.

Ha vençut dintre seu el bàrbar, però no el pot domtar fora.

Per les seves maneres rústegues, pel seu aire morós, el plebeu, el camperol, el pobre fill d'agutzil ensenya l'orella. I això el fa patir horriblement.

Endebades, per a aconhortar-se, canta els cèssars, els déus, Roma; assaja el poema èpic; exalta en el seu poble el sentiment de l'honor i la glòria militars, les concupiscències imperialistes. "Tu regere imperio populos, romane, memento."

Malgrat el seu talent immens, malgrat el seu geni indiscutible i les seves baixes adulacions als rics i als poderosos, els patricis el menyspreen.

I li està bé per no haver comprès el seu deure, com Juvenal; per haver traït la seva classe; per no haver-se posat al costat d'Espartac, dels Gracs, dels tribuns de la plebs, de les multituds retirades a l'Aventí; per no haver, en una paraula, clamat la seva maledicció contra el fals oripell d'una glòria fundada sobre el dolor de milions d'esclaus.

ANGEL SAMBLANCAT

JOVENTUT D'ARA

Quan veuran la llum les presents ratlles, s'hauran acabat les tasques de la Conferència del Llibre. En ella s'hi hauran discutit formosos temes i arbitrat mitjans per a millorar les normes instructives de la nostra Joventut. Però ens sembla que serà feina endebedes en els temps que correm. Si diem això no és perquè ens dolgui l'honorable tasca dels que en dita Conferència han intervingut. Solament ho diem perquè segons per a qui el llibre és un obstacle. O sinó fixeu l'atenció en els joves que pugen, i en la seva majoria els veureu llegir revistes i periòdics deportius. Els esports i la mania dels balls de moda, com el "charleston", els omplen el cervell d'altres pensaments. Què vol dir anar a passar les hores tancat dins les sales de nostres Biblioteques? Què vol dir anar als teatres on es cultiva el veritable art de Talia? Es com si tot això no existís per a la joventut d'ara.

Segons diu la Història, els nostres avantpassats tenien la paciència de passar-se hores i hores tancats en llurs Biblioteques llegint llibres i més llibres. Però poc es pensaven els nostres pares que hauria vingut uns temps en què els seus descendents, en comptes d'agafar un llibre, agafarien els guants per a anar a la boxa i que treballarien més amb les cames que amb el cervell: amb S. M. la pilota. O bé que homes que havien sentit ànsies de renovacions es dedicarien a encoratjar En Zamora, En Samitier o En Pauli i altres "asos" que avui són el guany dels periòdics deportius.

A quin cervell de la joventut d'ara interessarà la publicació d'un bon llibre? A cap. Solament interessarà alguna novel·la pornogràfica. I diem això perquè no fa gaires dies que un sol editor en tenia setcentes a casa seva a punt de llançar-les a la venda.

De no posar-hi remei, nostra joventut pot venir un dia que per manca d'ideals instructius arribarà a endarrerir-se com les tribus salvatges en les selves africanes. Avui és un gros disbarat parlar a la joventut de política. Ens fem càrrec de què en els temps que correm és cosa endebedes. Per manca de protecció alguns centres han hagut de tancar els seus estatges. De política se'n pot parlar. Però no fer d'ella un "jazz-band", perquè, a voltes, qui toca massa el bombo acaba per anar a Sant Boi.

Si els grans mestres Salmerón, Pi i Margall, Castelar i Rizal poguessin aixecar la testa i vegessin la nostra joventut, de vergonya se n'entorriarien a les seves tombes llançant contra els homes de demà els més fulminants anatemes.

De no posar-hi remei, nostra joventut vindrà un dia que per manca de les degudes instruccions o per haver rebutjat les lectures dels bons llibres que contenen himnes al Progrés i la Cultura dels homes i dels pobles es trobarà en el cas d'aquells barbres que sense tenir esment del que feien, calaren foc a una de les més formoses Biblioteques. I quan el seu cap els hi reprova la malifeta, un d'ells respongué: "Què voleu que en fem dels llibres, si tampoc sabem de llegir?" Heus ací una contestació lògica. Aquells homes, per ésser uns descamisats no sabien de llegir. Però ben mirat la culpa no era d'ells. Sinó dels temps que corrien.

Malgrat no ésser els d'avui tan desfavorables, un gran retrocés ens amenaça.

I llavors, a qui donarem la culpa? Als governants? Als que s'han gastat la vista en escriure llibres? A cap d'aquests. La donarem o, més ben dit, la donaran els que vindran a aquesta joventut d'ara que no es preocupa de res més que de fútbol, braus, boxa i cinemes. Ja tenia raó aquella vella que deia que no volia morir-se per a veure coses noves. I les que vindran, si no posa seny la joventut d'ara.

JOAN JULIÀ CUADRAS

Coses de la vida?... Cal Coses dels homes

En Cisco es vol matar, li pesa la vida. Està, més que avorrit, desesperat. No dorm, no té tranquil·litat. Una idea té clavada al cervell i no se'n pot desprendre: s'ha de suïcidar.

Per més que rumia, no pot capir com la Vida li és tan cruel. Set mil pessetes, estalviades una a una, amb gotes de sang i suor, per a poder tenir una vellesa passadora, sense haver-se de preocupar gens ni mica del greu problema econòmic; tota una vida arrossegant-se sense parar per aconseguir aital situació, i ara, als cinquanta quatre anys, després del gran sacrifici, tot se li en va en orris. Entra tan egra i li aixafa el castell, li desgavella.

La dona, presa d'una afeció pulmonar, està reclosa en un sanatori de tuberculosos. Ell, desganat, capficat i abstret, cau malalt. Llurs malalties són els corcs que, sense cansar-se, van rosegant de conjunt el capital i la salut d'ambdós. Mens salut, menys pessetes, quan més temps passa.

—Què serà de mi? Què serà d'aquella pobreta quan no tindrem cap centim—es preguntava ell—. Al sofrimen d'ara, haig d'afegir-n'hi un altre de pitjor? No, no el podria suportar i la millor solució, l'única per a acabar de patir, és aquesta: el suïcidi. Per què la vida m'és tan cruel? Per què el destí m'és tan advers, tan negre?

La vida, el destí... Es veritat que la vida i el destí poden ésser-ho de cruels i negres, si; emperò no ho és menys que els homes ajudem a què així sigui.

Mantes vegades m'he ocupat, en articles i en converses, d'aquest problema, i quasi sempre n'he tret la impressió de què no se'n fa cas. Pensen que no val la pena de preocupar-se dels grans problemes, que el món és així i no es pot canviar, que les coses són com són... i no s'hi pot fer més.

Parlem de pilota, de boxa, de braus, que és més divertit. Què hi fa que uns quants Ciscos pensin en matar-se perquè la família humana, aquesta mala família, els abandonà?

Com que el futur és fosc—ningú no sap què ens passarà demà—, estic espantat i prego amb tota l'ànima que mi jo, mi cap de vosaltres, es vegi obligat a penedir-se d'un passat alegre, fruidor... de tan fatals conseqüències per a l'inseguir demà...

JOSEP ROCHE

EL "CARILLON"

Com que estem tan ensopits, esmaperuts i avorrits, prompte la Diputació ens posarà un "carrilló", que vol dir un instrument que tocarà alegrement des que comenci el mati fins a l'hora de dormir. Aquest instrument serà posat dalt del campanar que tocarà alegrement on existí un dels primers rellotges que en el país va haver-hi abans de l'any sis. El "carrilló" que ens han dut, és d'un mèrit absolut; darà l'hora exactament i en acabar, diligent, ens tocarà una oració, perquè tinguem devoció i no diguem cap reneq encara que es pari en sec. La Verge de Montserrat tindrà el seu toc adequat: (una melodització feta a l'any de la picó). La de Núria, ja s'és dit; tindrà el seu en fer-se nit; (una estrofa dels goigs seus que li canten els romeu): i la del Roser, és clà, sa melodia tindrà, tocada pel "carrilló" que serà l'admiració de tot bon barceloní, oi, segons em sembla a mi, el qual, per ésser de llei, l'antiga oració del rei diu que a les dues en punt tocarà, fent un conjunt de campanades vibrants que es sentiran des de Sans, a Sant Andreu; del Putxet a la Platja del Canyet; car sembla que el "carrilló", serà una obra de "mistó"; no pas una orga de gats com alguns eixebrats dels que en tot tenen que di, han fet córrer per ací.

Serà un instrument fidel que ens farà aixecar al cel els ulls avui entelats per la boira dels pecats. Tota l'harmonització del concerts sense parió que cada dia ens darà el gran "carrilló", es deurà al nostre mestre Lambert; un organista que es perd de vista, i que s'ha lluit, segons la premsa ens ha dit. Aviat, aviat sonarà el "carrilló", que ja està muntant-se curosament, per tal que hi vagi la gent a veure'l, en ocasió d'aquella inauguració que serà un concert cabdal de música celestial! Després, com que el sentirem cada dia, ni en farem cabal, i al poc temps, segü no l'escollarà ningú.

FLOK

Una idea sobre la Plaça de Catalunya

A hores d'ara encara no sap el nostre il·lustre Ajuntament què fer de la Plaça de Catalunya, tres vegades famosa. A hores d'ara encara no saben com resoldre-la, com acabar-la.

Aquests passats dies, però, l'Ajuntament tenia una solució, una manera d'acabar aquell desastre artístic-arquitectònic: posar-hi uns ous monumentals i convertir-la, així, en una mona de Pasqua.

Llàstima que s'hagi perdut una ocasió tan bonica!

Les dones d'ara

Curtes de faldilles, curtes de cabells, curtes de "gambals", curtes...; però, on aniran a parar les nostres dones? De seguir escurçant d'aquesta faiso, aviat no seran ni l'ombra d'elles mateixes. En realitat, ara, ja ben poca cosa els resta de dona: a força de sofrir transformacions en el seu exterior, han acabat per ésser desconegudes. Però on el temps ha fet veritables estralls en elles, és en el moral. La dona d'ara, a més d'una ignorància superlativa en l'ordre intel·lectual, està mancada del més elemental que li caldria per a no desmerèixer del sexe a què pertany. Espiritualment considerada, fa venir les llàgrimes als ulls: sense una guspira de sensibilitat; sense el més mínim vestigi de quelcom que pugui fer-vos suposar en ella una ànima, un esperit capaç per a manifestar-se i vibrar en cap ocasió de la vida; és buida com el saüc, prima com un paper de fumar, aspre com un codony a mig madurar... Què signifiquen per a ella la virtut, la decència, el temor, el decòrum, la pureza, la moralitat, la modestia, etc., etc. Ail, avui les nostres dones, la flor de la nostra joventut femenina, es complau, es sent feliç en saber-se "desitjada" per l'home; abans n'hauria tingut prou en saber-se "estimada, admirada i respectada".

I bé, no és això una llàstima? Si la dona deixa d'ésser la poesia viva de la vida; si perd la seva dignitat femenina; si no pensa, ni sent, ni té aspiració de cap mena, com no sigui la d'assolir despertar en l'home un sensualisme bestial i repugnant, avassallador, sense fre ni mesura; si desconeix en absolut l'alta missió de la seva vida per a la seva condició de dona, futura mare dels nostres fills, generacions que tindran, com nosaltres, deures ineludibles a acomplir amb ells mateixos i amb els altres... què serà de la Humanitat tota? Si per un costat els homes ens passem la vida en bagatel·les insubstancials i del tot inútils; si l'Uzcu-dun i En Zamora han de trastornar i absorbir per complet les facultats totes d'una meitat de la Humanitat, i el "charleston", les faldilles cuntes i els cabells a la "garçonne" han de fer tornar folla a l'altra meitat; si ha de seguir, en fi, imperant com fins ara tanta misèria i tanta vergonya en la pretensiosa espècie humana, precis serà que no fem més el ridícul ni gastem tants embuts i sense esperar a què la moda ho imposi (ja que serà la lògica pura la que ho exigirà amb crits desaforats), possem-nos tots de quatre grapes i mantingem-nos en tan graciosa posició fins a la consumació dels segles.

A. GALLART

L'hora d'estiu

Com és sabut, des de fa uns quants dies, regeix l'hora d'estiu.

Això del canvi d'hora porta cada any graciosos trastorns.

Ara mateix, durant aquests primers dies, ningú no va a l'hora.

GIRONA

Ruïnes i evocacions

Heus ací Girona, la ciutat de pedra, l'heroica, l'invicta i tres o més vegades immortal, tantes vegades com vulgueu irònicament atribuir-li, de la mateixa manera que En Roderic Soriano ho féu en circumstàncies inoblidables de la política de flabiol i platerets, de cítara, campanetes i salteri. Girona, la vetusta ciutat de nom femení, on hi nien els mussols que és un plaer, negres, rossos, blancs i de tot color, rosegant el que troben en llurs recerques d'afamats omnívors, com en cap més ciutat del món, vella com ella i plena de forats i esborrons per tot arreu. On els petits ratinyols hi fan estralls, promovent revolucions casolanes, xisclets i escarafalls i algun que altre estrenyiment de faldilles i de cames en les cases danyades per aquests malèvols rosegadors, entremaliats i reconstruïts.

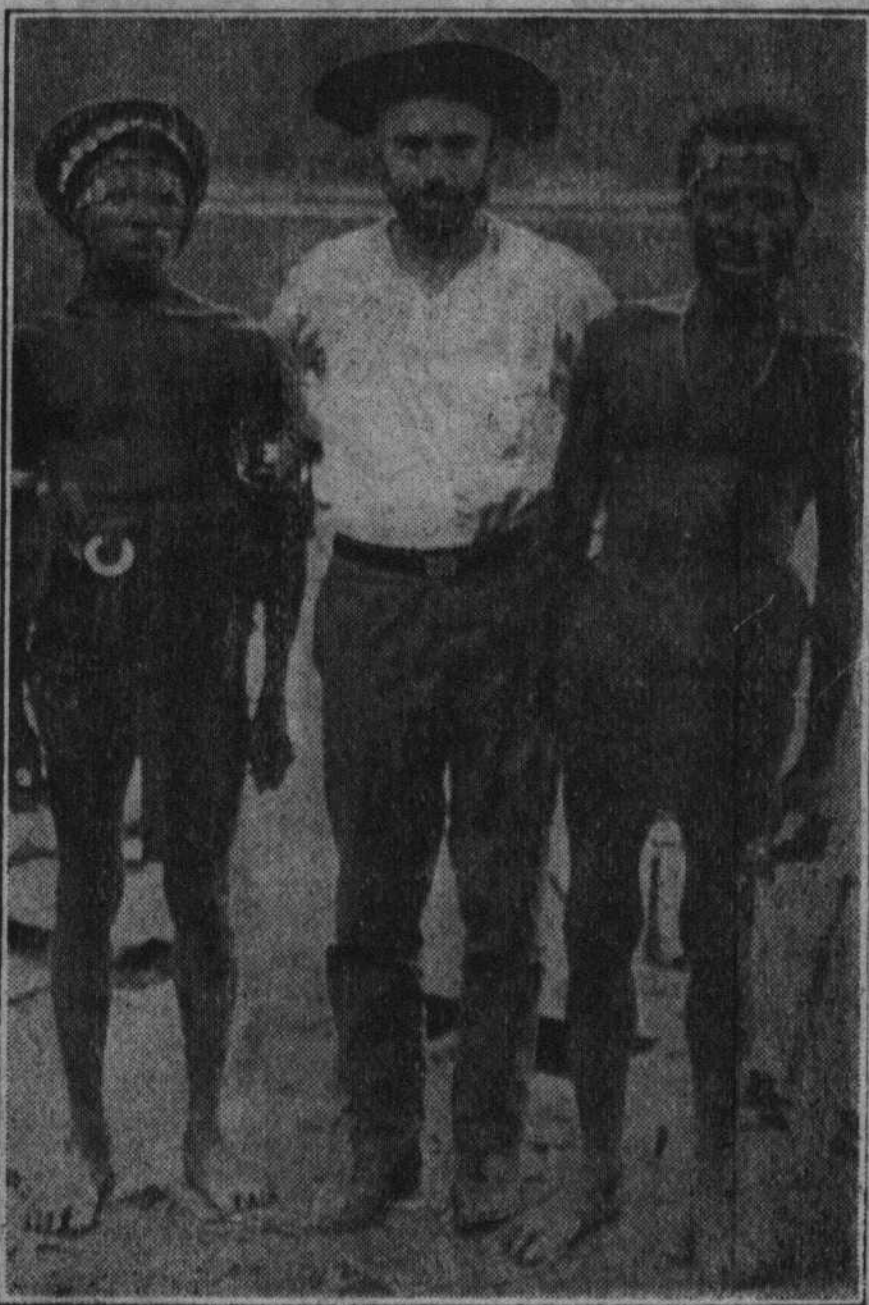
Girona, la ciutat de catedral imponent i majestuosa, on en el seu cimbori hi nien els musols i les olives, conegudes aquí per xibeques, aquests animalots de veus tètriques i de xisclets importuns, que els gitano tenen per ocells de mal auguri. A més d'un d'aquests que es refugien en els barris baixos per tal d'oïr flamenc, els hi hem sentit vomitar malediccions, en passar pels baixos de la catedral. L'artista Vallmajó diu que les serpents corrent pels forats del cimbori, escapades de les preses de les xibeques, que les portaven per a becada dels xibecons.

Girona, la ciutat irredempta, quieta i silenciosa com els monestirs. De nit no pot ésser més silenciosa. Solament els "serenos" cantant l'hora de la matinada i el temps regnant i les xibeques amb llurs xisclets, volant pesadament damunt d'ella, interrompen el seu silenci, deixant de banda els escàndols dels gats i les gates i els crits tristos i plorans d'algun gos somnolent.

Girona, la ciutat dolça, tranquil·la i grata a tots els forasters que la visiten, per a esguardar i escurtar paisatges d'evocació històrica i per a contemplar embadalits els seus tresors artístics. On els fantasmes de la negror convencional, eremítica i cenobítica, hi estan escampats per tots els punts més alts i sans de la ciutat i fortament arrelats, constituint-hi un conjunt tan nombros com un eixam d'abelles.

Qui ho diria que en un dels seus caus no s'hi empari l'ombra d'un "Zarathustra" nietzchià?

PERE SERRA

MIRANT EL MON

Veus ací la caràtula de Palden Lhamo, un dels més terribles déus del Tibet misteriós... i veus ací el professor Wather B. Stirling, acompanyat de dos bells exemplars de negres papúes

Tots feliços

Dos capellans es troben al carrer.

—Què tal, mossèn Llorenç, com va això? Us veig molt coloradet i rodanxó, amb cara del millor temps.

—Sí, sí. Acabo de fer tres persones felices.

—Veiam, veiam, com ha estat això?

—He unit en sant matrimoni dos xicots de les millors famílies.

—Per ara els ditxosos no són més que dos. L'altre qui és?

—Home! No pensareu pas que els he casat "gratis"!

Un anglès, un capellà i un gos

Un anglès puja en un tren i s'asseu en un departament en què viatja un capellà.

Aquest ocupa quasi tota la xarxa amb el seu equipatge. Porta un cistell, paquets, maletes, capses, etc.

L'anglès, fumada la seva pipa, s'adorm al seient com un àngel.

Passa una estona, i una gota que cau del cistell del capellà desperta al subdit britànic. S'eixuga aquest la cara i es torna a adormir.

Però del maleit cistell cauen més gotes.

L'anglès olora el líquid i pregunta al capellà: —"Whisky"?

—"Foxterrier"—respon el mossèn, que dur un gosset a la gàbia.

Estava massa gros

Un capellà de gran tonellatge fa parar un cotxe de punt.

—Què voleu?—pregunta qui el mena, esguardant esverat aquells cent quilos de carn negra.

—Que em porteu a la Parroquia de seguida—respon el mossèn.

—No puc, a fe de Déu! Vinc de donar un tomb de més de dues hores i tinc la bèstia cansada.

—Bé, bé! Ja tirarà! Jo he d'anar a un enterrament.

—Que us serveixi un altre. No veieu que prim està el meu "castanyo"? A més, encara no ha esmorzat.

—Vaja! Teniu aquest "nap" i porteu-me on es dic.

El cotxer, convençut per tan poderosa raó, pren el duro i diu en veu baixa al client que està de tan bon any.

—Conforme. Però, pujen amb compte i pas-seu pel darrera del cotxe, que no us vegi el cavall.

"Els fills del carrer"

Al teatre "Espanyol" estrenaren "Amichatis" i Oliva, el dissabte de Glòria, "Els fills del carrer".

Es aquesta obra, que els autors anomenen modestament crònica escènica, una estúpida comèdia catalana, barcelonina, del districte V, plena de gràcia i de força i de sentiment humà.

Es el poema de l'apostolat cristià del Pare Pedregosa, de les criatures abandonades en mig del carrer.

En la "crònica" d'"Amichatis" i Oliva hi ha un idealisme que feia temps veïem amb dolor allunyat o absent del teatre.

Es "Els fills del carrer" obra de l'art més pur, sense efectismes, sense xistres, sense trucs. Tot, en ella, va directament al cervell i al cor i parla a les fibres més delicades dels nostres nervis.

Per això el públic es va sentir electrilitzat la nit de l'estrena i aplaudí amb fervor els autors i els intèrprets, entre els quals no cal dir que sobresortiren En Santpere i En Bergés. La mostra enhorabona a tots.

La sentència en la causa pel complot de la nit de Sant Joan

Es coneix ja la sentència, que ha dictat el Suprem de Guerra i Marina en el procés dels successos de la nit de Sant Joan.

Tots els paisans han estat absolts. I el mateix benefici comprèn a alguns militars, entre ells Weyler. Ens en alegrem.

Entre els militars condemnats hi ha l'Aguilera, a sis mesos de presó correccional. El coronel García a vuit anys, el coronel Bermúdez de Castro a sis anys, els capitans Galán i Perera i el tinent Rubio a sis anys.

Per a tots demanem l'indult.

La monja lletja

Una monja lletgíssima es queda horroritzada en veure's la cara en un mirall.

Una companya seva, que observa el fàstic que a l'altra li causa el seu físic, li fa aquesta reflexió:

—Germana, si vostè s'horroritza de veure's només una vegada, consideri l'efecte que ens farà a nosaltres que l'hem de veure tots els dies i a totes hores.

En "C. Gumà" és mort

Quan aquest número estava en màquina, rebem amb profund sentiment la nova de la mort del nostre company Juli Francesc Guibernau, més conegut pel nom de "C. Gumà" amb què signà tota la vida els seus treballs.

En "Gumà" féu durant vint-i-cinc anys a LA CAMPANA DE GRACIA el comentari rimat de l'actualitat política.

Era un gran poeta, un gran humorista, un gran escriptor, un gran liberal i un gran cor.

Deixa un sens fi d'obres, que foren un temps molt llegides i que donaren al seu autor no poca glòria.

En plena popularitat i degut a la seva malaltia hagué d'abandonar el treball que amb tanta complaença dels seus admiradors venia fent des de la seva joventut a LA CAMPANA.

En aquesta casa deixa "Gumà", un record inesborrable i un buit que no s'omplirà mai.

Descansi en pau el nostre poeta, el nostre amic benivolent.

Un nuvi eixerit

En una vila de Catalunya acabava de casar-se En Ciset. Una vegada acabada la cerimònia, casats i testimonis entraren a la Sagristia per a signar l'acta i pagar el capellà.

Quan tot s'acabà, el capellà felicità als nuvis desitjant-los-hi tota mena de felicitats i una bonica i nombrosa família.

En Ciset, tot emocionat, fent giravoltar el capell entre els seus dits i la llengua entrebancant-se-li dintre la boca, acabà per respondre:

—El mateix li dic, senyor rector.

El raspall per a les dents

Un capellà entra en una botiga a comprar-se un raspall per les dents.

Dubta entre un de molt suau i un altre més fort, i la dependenta li diu:

—Emporti-se's tots dos. Provi's i ja em tornarà el que no li convingui.

Així ho fa el capellà i l'eixerida xicota, el dia següent rep al pare molt manyaga:

—Quel! Quin dels dos es queda? El més fort, oi? L'altre ja me l'han tornat sis vegades.

Diàlegs al vol

—D'això no vull que me'n parlis i d'allò altre tampoc, saps?

—Doncs, de què parlarem?

—Del que vulguis, menys d'això i d'allò.

—Caram, que no veu que porta les mitges a l'inrevés?

—No digui res, dissimuli; que pel costat dret estan foradades.

—Mireu, Carme, vine a dir-vos que el vostre home estava treballant a l'"embastida" i li ha caigut l'americana.

—Recristina! ja m'havien espantat.

—Bé, però el mal és que la portava posada.

—En aquest diari estàs subscrit?

—Es allò, noi; hem d'ésser hipòcrites si volem viure.

—Mai no diries perquè visc tan tranquil?

—Què et diré, pobre de mi?

—Doncs perquè em faig la il·lusió de què tot hom és un ximple.

—Escolltu, bon home; no era aquí on hi havia la platja?

—Aquí mateix; però ara, a l'estiu, la volen per a ells.

—Vaig a confessar-me perquè m'he atipat de carn tota la Quaresma.

—Doncs, jo vaig a fer-me visitar perquè tinc anèmia de tant menjar arengades.

JOSEP SERRA

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

CANTARELLAS.

Quant jo amor te demanava un mocador teu trovi:
Com que 3 dies Sasagna fessera me vas dar brodat S. I.

¡Un recort diras que m' demanés!
¡Què t' estimo vida nova!
¡No demana un recort!
¡Vols una cerbat vella!

Si en instant de tu m' separo
A te m' torna a dir lo amor;
L' amor men es la Central,
Jo la gent, i tu l' Padró.

¡Recara guardo la trena
que m' vas donar amorosa!
Recara la aquella olor
de esperit de bergamota.

Tu de lo meu cor, nineta,
no te n' mous per anar en fioc
Tu, en lo meu cor, maymà,
hi estàs a tota penitè.

¡Ades adon! ¡Vida meva!
Que vas al teatre ja és.
¡Pensa en mi!... Si hi ha salidas
potrà escapar-se'n de veurem.

JAUME LIBART

Un home casat, ab molta família i que passava l'última
necessitat, encara va afilarse a dos rebots. Preguntant-li
sach ne perquè augmentava de aquest moco la seua
grosassa, contestà: —He pensat que tant com més seria per
partir la gana, ne tocaria menys a cada ú.

—Miri, deya un pretendent, pelat com una rata, a un
perovogut de la cort; si vostè que logra lo desitgi, li donaré
mil duros, y li prometo guardar religiosament lo secret.

—Ja veure, li digué i personage, mes val que fem una
mes, desguem cinch centes duros billio billio, y després di-
guim a qui valgu.

—TOTES DE LES PENES EN LA NOVA CASA que se ha edi-
ficat al costat del Café Nou, han posat los picaportes tan alta,
que si aquell municipal tan llarg hi arribaria. Això deu
ser fet ab l' objecte de no incomodar a los espadats. Si
tan volgué copiar lo que antigament se feya en algunes
mans de nobles about se trucava de cabell estant, se la
pot aplicar allò de Don Rte porta Botas i ESTI GENT.

LO SANTUARI DEL AMOR.

SONETO.

Seu com d' un rich palau cambras de plata
Del nu dels meus amors las cambres totas:
La gran te per estatus quatre soas
Y en la parell l'illa d' or sobre escarlat.
La tica ab sa hermosura encara la mata,
Semblant que hi han tirat tresors a totas;
Quant teras perlas com plugadas gotas
Dins quadros brillas de pulida plata.

¡Precio palan, que ab soe encanta invita
A que estones piasem amorositas!
Ab la que l' cor per viure necesita!
¡Temple divi que hi han somiat los poetes!
Y que descom per casa me petita,
Porque es lo paja l' uno, rei poetes!

SIMON PITERNA

UN TROS DE PAPER.

Estant junte dos gaudis, deya l' un: —Jo voldria donar
fin a las quatre de la tarda, y l' altre respongué: —
Jo voldria llevarme ben demat per estar mes horas com
fer ris.

La junta de propietaris del Liceo, veient per los inte-
resses dels seus comitents, per guardar lo edifici una mica
millor de lo que ho han fet los sis anys ha, resolí posarhi
uns quants gossos de presa.

Millor informats, dabem declarar: que lo que ha resolit la
Junta del Liceo es posarhi uns quants moscos de la
cuadra.

Y a propòsit del Liceo, ¡Com estem de nova empresa?
¡Que pot ser també se la queien los moscos?

Allò de la Afronoma dibuen que marxa. Lo senyor flo-
vira es un home com cal, ab tot y portar los cabells a la
romana.

—Homo, deyan a un amic nostre bastant fartós:
¡anem a donar una volta per tenir ganas de dinar?

—Homo, contestà, mes valdria que anessim a dinar per
tenir ganas de donar una volta.

EPIGRAMAS.

Està l' moe tan cap-girat,
que jo coneix feligrés
que hasta l' coll estí enduat
y quant firma s' li firma l' anglé.

Diu a tothom la Fernina
que lo seu marit Bernal
sempre ha sigut qui ha portat
tot lo pes de la oficina.
Y al usar semblante paraulas
es reu la Fernina ment,
puig tregina constantment
los bancho, cadiras y taulas.

LO SARACENO.

Parlant d' una gran soprano,
per fi l' músich y anabare
deya un: —Ans d' espallir
jo l' acompanyava al piano.
Y no deya, i gata moita,
ab això cap diàbaras,
puig havia estat son criat
en quant temps que va anar coita.

SIMON OLLER.

Abi nit s' estrena en lo teatro de l' Odeon *Las Joyas de la Borer*, drama de costums catalanas de D. Serafi Pitarra, que es la veritable joia literaria del teatro català.

Pobres de temps y rics de entusiasme no poden ocu-
parnos avuy detalladament de aquesta producció que donarà
a son autor lo sceptre de la literatura dramàtica catalana.

En un museu varen donar la ordre al porter de que no
permetes entrar a ningú sense ferli deixar lo bastó a la
porta. Va cumplir tan be ab la consigna que al presentarse
un senyor que no duya bastó li digué:
—Deixi l' bastó
—¡Home, ni no n' porto!
—Doncha vagi a casa a buscarlo, jo tinc de cumplir

Fabulet.

Después de dinet anys de festejar
Per fi l' Joseph Maria a vol casar.
Qui posa un pro en lo camí del vicí
No para fins que can al precipici!

LO SARACENO.

XARADA.

Dupla la primera,
la segona s' encaixa,
una lletra es a re:
no la res la quarta.
Una y dos te mar,
dos y una engasta;
una y quatre tinc
em te l' rey y l' papa,
y de quatre dobla
no la re a deu gracies
No m' quats y primera
per lo bo la pista,
que l' harato sempre
fa torna l' bou vaca.
Tres y dos veuràs
si vas per la pista;
la quarta, tres, dos
me portà a l' Habana,
hont m' havia l' men pare
fuit de mi granse pagas,
y ara som tornat
fel us del de mara.

Hem rebut de un suscriptor de Girona las següents so-
lucions a las xaradas y geroglífichs del número anterior,
que inserim ab lo major gust.

Lo concort la *Endevinala*,
ni tan sola val una maila:
A la taula de m' Bernal
qui no es ni no es cotat.

Solució a la xaradassa.

Es vint, l' han feta llarga,
això el, estimat bé,
que en rigor sols cinc se té
y per xò surt mes amarga.
¡Que hi fal de tota fins ara
ab mes o menys paciència
se som tri l' aygua ben clara:
aquesta es... Correspondencia.

Solució a la xarada.

Ab això de equivocaria
ja m' temen creuat, a fi:
—¡que ho fan espas!... Tot pot ser!
Vamós, veig de arreglar,
y serà *Carolina* geb...?

Solució a la xaradeta.

Com mes curta mes enfada,
pero es *Lola* esta vegada.

Solució al geroglífich.

Aquel ray, l' ha pescat prompte,
vegit voltes a fa l' comble:
Sautas polras que robas,
robos que pobres serás.

GEROGLIFICH.

D.		PO
RT	ABO	TAA
YEE	TAAE	

La solució a darà en lo número que vé.

Ara desfilam.

E. R.—Casimiro Miralles.

Barcelona.—Impremta de Lluís Tasso, carrer del Arch del Palau,
entre la pàg. 21 y 22.

ANY II.—NÚMERO 47.

BARCELONA.

DIJENYUS 5 ABRIL 1866.

ADMINISTRACIO I REDACCIO.

Carrer del Arch del Palau,
entre la pàg. 21 y 22.

PUNTS DE SUSCRIPCIO

LAIRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Júpiter, 16, y Canal del Rip, 26

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO:

BARCELONA

Al mes, 4 rbs.

FORA DE BARCELONA

Trimestre, 12 rbs.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMMANA

(DEL ANTI VO)

LA SUSCRIPCIO COMENÇA SEMPRE

lo 1.º de cada mes

UN TROS DE PAPER.

Advertencia.

Ja s' en adonaràn de que en aquest número no
hi va revista musical!
May dirian qui n' te la culpa?
L' home que van trobar anagat en lo Liceo?
¡Oh, ca!

La baixa dels fondos públics?
¡Oh, ca!

Això que corre del ingles?
¡Oh, ca!

La baix dels fondos públics?
¡Oh, ca!

Això que corre del ingles?
¡Oh, ca!

La baix dels fondos públics?
¡Oh, ca!

Això que corre del ingles?
¡Oh, ca!

La baix dels fondos públics?
¡Oh, ca!

Això que corre del ingles?
¡Oh, ca!

La baix dels fondos públics?
¡Oh, ca!

No s' egruign que son las millors perquè tal vegada son
las únics. No. Tots son fills de bones cases, y diuen allò
no mes que pera dirho. Tal vegada s' ho arriben a creure.

Durant lo dinar, ó millor lo menjar de l' hora de dinar,
observen que hi falta en Carlets, un que may havia deixat
d' anar ab la colla.

Feta l' observació, diu l' Eduardo, que ha sigut lo cop
del arrò.

—¡Que no ho saben? En Carlets està enamorat com un
borg. No menja, ni dorm, ni fa res mes en tot lo dia que
pensar ab la seua oya. ¡Vaja que l' amor fa mes mal que
la pedra recal! A fe d' Eduardo, que avans me tiraba de
cap al mar que enamorasse. ¡Ja ha caigut a la reiera!

¡Pobre Carlets! ¡Fins pensa en casar-se! ¡Quin diàbarat!
Avans tot era saragat; ell arreglaba las anades a fora, las
xofas... y ara jo tinc d' encarregar-me de tot això. —Si
estigués en la meua mal l' haber d' enviar plagues a un po-
ble, ni pensaria en las d' Egipte. Parla que tot hom s' ena-
more, y ja tenia l' poble perdut.

A cada punt los companys aplaudien al orador. Allò
era un congrés sense oposició. En las eleccions hi havia ha-
gut influencia material: Sant Bruno, que n' diuen en ca-
talà. Envejant de la salva d' aplausos, lo que té la para-
la i n' omple la copa de vi ranci, se l' aboca garrantia avall,
cree en entusiasme y esclama ab veu potent:

—¡Que odium, ni tempestat, ni colera...! ¡No hi ha
REN TAN FATAL COM L' AMOR!

Lo carrer està ple de cots, per lo qual basta dir que es
un carrer de Barcelona, emportat.

Lo llum del fanal de gas fa la cara del que tanta cer-
veza per primera vegada.

La campana de la Catedral (allavors hi havia campana)
toca les nou.

Al carrer la novena campanada, un jove elegant, ab
botines de xarol, enganxat y ab un sombrero lliscat com
una cadena de conegut, passa pel carrer aguantant lo pa-
reyguas ab la ma esquerra y cargolant lo bigot ab la
dreta.

Es l' Eduardo, l' aplaudit orador del any passat en la
torre del Putxet.

En un segon pis, se ven la claror d' un llum, y al do-
tras dels vidres del balcó, s' distingia la forma de una
oia, com un dels espectres que un dia apareixeran en los
Liceos representant l' Machot.

L' Eduardo guaita al balcó del segon pis. Perquè ell
l' veigui s' aparta l' paranyas, reb una canalada d' aygua,
fug de la canal, se s' ca dintre un sot, rellisca, cau, y s'
aixeca tot enfangat com una arengada ab casaca.

Passa en aquell moment un seu company i al veure
qui era, li diu:

—¡Això, Eduardo?

—¡Miratelo que hermo! contenta el senyalant al bal-
có del segon pis.

No pens en la caiguda ni en res.
—¡Però què t' passa, no? pregunta l' company.
—¡Que m' passa? Que estic enamorat d' un àngel
¡Veus aquell balcó del segon pis? Allí té sa morada, allí
hi ha la meua gloria. ¡Oh amor! ¡No hi ha res tan gran
com ell!

Cada dia al punt de las nou del vespre, ja pot fer
vent, ja pot fer fret, ja pot ploure, ja pot nevar, que l'
Eduardo sempre passa y s' detura about lo ha trobat en
tan llustrosos situació lo seu company, y, sense adonar-se-
de la intemperie, cada dia se n' va d' allí dient:

—¡Oh amor! ¡Oh amor! ENTRE LAS NOBLES!

LES SUPERSTICIONS

—De pollastre no n'hi puc servir: avui és dejuni.

—Vinga el pollastre! Vós esteu encarregat de vetllar el cos i no la meua ànima.

A l'imperial d'un autobús una minyona es va esberlar el cap, l'altre dia.

La pobra xicoteta havia sortit a passeig i va acabar la festa al Clínic.

Abans de pujar als autobusos, féu testament.

Respectar la llei és respectar-se un mateix, llegim en un periòdic.

La llei l'has de respectar tant si vols com si no vols, perquè si no, et trenquen el cap.

La Casa Subirana ha emès un emprèstit de tres milions per a propagar la fe.

Porteu-hi els vostres diners, llançats!

Quan no es rebel·len els moros, s'aixequen els elements.

A l'Àfrica no pot haver-hi pau.

Sembla que han fet una bona neteja al Parc. Ja feia falta, ja!

Les "fieras" de la Plaça de Sant Jaume havien sempre "llimpiat" el pessebre a les altres "fieras".

S'ha reobert el Parc. Han fet grans reformes; no han fet, però, totes les que calia, i posats a fer reformes, s'havien de fer totes.

El Parc s'ha obert de nou. Ja era hora! No s'havia vist mai enlloc que es tanqués el Parc principal per a fer-hi reformes.

Les caramelles, el dissabte de Glòria, recorregueren els carrers de la ciutat: diumenge i

INJUSTICIES

—Per robar un pa em detenen, i en canvi, ahir em robaren la dona i ni vaig protestar.

dilluns de Pasqua, els caramellistes anaren a fora.

Es una bella festa, aquesta.

A la Diputació s'inaugurarà un gran "carri-lló", rellotge que tocarà cançons. I tocarà cançons catalanes!!!

Cal remarcar la diferència de la Diputació i de l'Ajuntament de Barcelona.

Temporals al Marroc. Han estat seriosos de debò; han fet grans males. Per això, ha calgut enviar tropes al Marroc.

A Madrid alçaran un monument a Mossèn Cinto, diuen.

Mossèn Cinto és una glòria de les lletres espanyoles!

A París, en un partit de futbol, i a conse-

quència d'una cossa al ventre, ha mort un futbolista.

Aquesta mena d'accidents augmenten de dia en dia.

I doncs, com queda la civilització?

Es parla d'una aproximació franco-alemanya.

A un poble de la costa hi havia un enterrament que bevia un xic massa, i la gent se'n queixava per gandul, fins que un dia el capellà el cridà i li digué:

—Escolta, Enric; la gent es queixa de què fas malament la feina i que deixes a mig enterrar els difunts...

—Perdoni si l'interrompo, però des de què jo els enterro, quants se n'han escapat?

Impremta La Campana L'Esquella, : Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

LA SIRENA DE SANT BERTRAN.

NOVELA MARÍTIMA
PER JAUME GIRALT (*)

VIII

LA BARRACA

Lo monstro era una barca de pescar que ab la nociu-
tat de la nit no havia vist la llum i la havia passada
per ell.

Los criats del barquer i del jove just ab la sortida que
va rebre lo barc van fer comprendre a la tripulació tot lo
que havia passat i tirant quatre o cinc nomenats al mar
en un sapar i obrir d'ells varen girar la llanta salvant a
lo mariner i al jove.

Mitj elegant y ab lo ventre pier d'agua los varen en-
drear a cuberta y la barca portant la llanta a remolch y los
dos náufragos a dins va seguir lo seu rumb port enfora.

Lo sol començava a sortir roig y encara que lo cel sem-
blava un immens carpen blau clar ab una oïda vermella.

Un altre fresch com un magatem humit deixava sentir
las dolces aïonades, y ab ell damunt lo mar los barques
de blanques velas corrian tan tranquils que mirat tot ab un
vidre de disminuir vol auria semblat lo suridor del jardí
del general y las oas.

La barca tombà al fi la punta del moll y se presentà a la
vista dels tripulants lo espectacle mes precios que mar s'
hagi vist.

Lo mar cristal·lí, transparent y sossegat com lo pello que
tenim prop diners per pagament tot, està segur que ningú
pot castigar per las picardias que ha fet.

Las gallinas de mar, volant a rauds de l'agua y fent ab
los seus vols rubricas que bingu fora capes d'estraper y en
la platja una munió de carabasses, esquepes, patinorillas,
robinas viudas y topes negres que entravan, sortien y se
remocavan per l'agua movent un soroll y una palmar que
afinava.

Era la gent que nadava.

—Ah, ah! digué lo patró de la barca, aquí deixarem
aquesta dos ximpls y estarem fora de mals de caps.

Efectivament al trobarse devant de la sargata bairren
de la barca que s'havia acostat tot lo possible a la arena
dos pescadors y portant a lo mariner y al jove desmayats
los van deixar en un recó de la barraca abont tenien los
calçotets, la mitjons y tota la demés roba los nadadors de
que ja hem parlat.

Ja poden pensar la broma que morrian tota aquella gent!

La barca sen va tornar y lo amo de la barraca penjan-
cap per avall a lo jove y a lo mariner los feu treure tots
l'agua per la boca y los salvà.

La primera cosa que va dir lo jove al tornar en si va ser
—Y ella?—Calli—digué lo mariner com recelant que no
le sentís a'gu—ella s'ha mort elegant pero no ho digui
a ningú perquè nos podrien formar una causa criminal.

Fos tant fort lo accident que li'va agafar al dirli això lo
mariner que'l amo de la barraca veient que ja la roba era
seca lo feu vestir d'informet per lo mariner d'abont vivia
li feia portar per una mitja fortuna.

Lo mariner sen tornà a la llansa y bogant se n'anà fins
que desaparegué al tornar la punta del port per entrarhi.

Lo jove va estar malalt quatre mesos, pero se veu que la
mort no es gaire eficaçada a ximpls.

EPILECH.

La Sirena de Sant Bertran.

Habien passat dos anys justos desde lo cas que acabem
d'explicar y lo nostre héroe habia ja quasi olvidat aquella
terrible nit.

Sols li quedava un recort indeleix y lo remordiment de
haber ocultat a la mort d'una noya.

Ort es que li havia costat molt d'olvidarlo pero feya
dos anys y valentins de la imatge d'un amic nostre a los
primers dias de sa mort se la veia per tot, al cap de pochs
mesos ja la veia detrás d'una glassa, al cap d'un any de-
trás d'un moador de bàrreja y al fons dos ja entre ella y
ell l'olvid li havia posat un enya.

Acudiren alguns nadadors y ell tornat en al—Ella! ella!
digué, an ànima, se sombra en forma de Sirena y tornà a
cauwer desmayat en braços dels joves.

(*) Vegeu, si voleu començar, los episodis 29, 31, 32, 33 y 34.

MON - NOU

—Tupe y marinyach ara que no treballas!
—Que n'has de fer, morral, que t' demano res?

Ab tot y això no hi ha dubte que aquella llaga s'havia
apellat de poch y que qualsevol cosa hauria estat prop per
tornar a obrir la ferida.

En aquest estat se trobava quant sent l'ella y passanthi
pel cap atar a pendrer un bany se n'anà ab varios amics
a primer desembarcadero de Sant Bertran.

Sabia molt de nadar y ell y un amic van determinar
avansar tant com poguessin cap allà hont nadaban las do-
nas per riure un rato.

Justament lo barquer que priva que s'havia acostat los no-
mens estava distret y lo dos joves van amar nadar fins que
van arribar ja a distancia de veure clarament las fiteco-
mias de las nadadoras.

Lo nostre héroe, de prompte, fa un crit, pero terrible,
desgarador; primer se va tornar blanca com un ausiach,
després roig com un san Justinià y ultimament morat com
un bibe, caigut desmayat en los braços del seu company
que si no l'arriba a aguantar s'ofega.

Acudiren alguns nadadors y ell tornat en al—Ella! ella!
digué, an ànima, se sombra en forma de Sirena y tornà a
cauwer desmayat en braços dels joves.

Per sort emm nadadora, se l'van carregar com van poder
y se l'van emportar cap a la barraca mentre que la noya,
cama de mar, treient lo cas que fora de l'agua li aqua-
tavan las mevas carabasses queda asombrada de lo que ha-
via passat.

Al fi los joves van arribar a la barraca, van depositar
lo desmayat cos del company en un recó y després de ferli
olorar vinagre que l'heu tornar en si lo deixaren sobre un
petit repòs de la fatiga.

Un senyor que havent ja nadat se penlimba las patillas
encara mulladas, devant del mirall, al veure lo se posar a
riure y digué:—Home, ara que veig aquest jove quasi
mitj elegant, me recordo d'un cas que la vull contar y que
ara fa dos anys va succeir a un jove que també mitj
elegat varen portar a la barraca de la mar vella.

Lo jove mitj desmayat, al sentirlo, torna enjament en
si y pelen contar quinas orles parria.

Lo senyor va contar exactament lo cas, que havem con-
tat moltes anyadint que al fons de la roba de la noya
y aquella quatre o cinch companyes-sua damunt del mari-
ner lo van trobar a m. quarto y desandit molts diners se l'

van fer de la seva part fentlo fligr, y que la noya que lo
germà va posar en lo balcó, era un ninot d'ensenalla que
ja sabentho tenian preparat y vestit ab la roba d'ella.

Una rialla estrepitosa ressonà per tota la barraca.

Lo nostre héroe estava com veient visions.

—Pero es cert! preguntà un nadador.

—Vegeu si es cert, contestà lo senyor, que vintuen a tal
part, se dibuen tal nom, y ella, la noya ja es casada ab un
altre, té criaturas y ara casualment volint la he vist que
asava a banyarse a lo lloch de las donas.

Lo jove mirà diabolisment y una rialla espantosa y
prolongada com lo que tarda a ser dijous per los noys que
van a estudi, alarma a tots los concorrents a la barraca.

Van correr a auxiliarlo.

Ja era tard.

Havia comprès un moment tota la incoherència de sa
burla que se li havia fet y una rialla mes espantosa quela
primera arrancà un crit de compassió a tots los banyistes.

[Ria boig]

FIN.